

Sygn. akt: I C 2809/12

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 grudnia 2012r.

Sąd Rejonowy w Opolu I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Izabela Stasikiewicz
Protokolant:	st. sekr. sądowy Grażyna Opałka

po rozpoznaniu w dniu 5 grudnia 2012r. w Opolu

sprawy z **powództwa (...) S.A. w W.**

przeciwko K. C.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego K. C. na rzecz powoda (...) S.A. w W. kwotę 2.528,60 zł (dwa tysiące pięćset dwadzieścia osiem i 60/100 złotych) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 15.10.2012r. do dnia zapłaty oraz kwotę 430,20 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania, w tym kwotę 370,20 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego

II. dalej idące powództwo oddala

III. wyrokowi w pkt I nadaje rygor natychmiastowej wykonalności.

Sygn. akt IC 2809/12

UZASADNIENIE

Powódka (...) S.A. we W. w pozwie skierowanym przeciwko K. C. domagała się zapłaty kwoty 4.162,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Powódka wniosła jednocześnie o zwrot kosztów procesu według norm przypisanych.

Uzasadniając swoje roszczenie powódka podniosła, iż pomiędzy stronami została zawarta dnia 13.05.2010r. umowa pożyczki kwoty łącznej 5.610 zł, na którą składały się kwoty: 3.000 zł jako kwota pożyczki netto, 322,60 tytułem umownych odsetek od pożyczki wg oprocentowania 16% rocznie, 174 zł jako składka na ubezpieczenie spłaty pożyczki i opłata w wysokości 1.633,40 zł za dodatkową obsługę pożyczki w domu klienta.

Dalej powódka podniosła, iż w dniu 5.10.2011r. dokonała wypowiedzenia umowy pożyczki, co wg postanowień umowy skutkowało natychmiastową wymagalnością całego zobowiązania pozwanego. Do dnia wniesienia pozwu pozwany zapłacił 1.448 zł.

Pozwany nie udzielił odpowiedzi na pozew i w żaden inny sposób nie ustosunkowała się do twierdzeń powoda.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

(...) S.A. w W. jest spółką akcyjną zarejestrowaną w KRS pod nr (...). W zakresie swojej działalności zajmuje się m.in. udzielaniem pożyczek (bezsporne).

Pozwany K. C. zawarł w dniu 13.04.2010r. z powodem umowę pożyczki oznaczoną nr (...), gdzie kwota udzielonej pożyczki została określona jako 3.654 zł. Pozwany zobowiązał się do spłaty kwoty pożyczki powiększonej o koszt opłaty przygotowawczej 174 zł, kosztów ubezpieczenia spłaty pożyczki w kwocie 480 zł i dodatkowo kwoty rocznego oprocentowania w wysokości 322,60 zł ze wskazaniem stopy procentowej ustalonej na 16% w stosunku rocznym. Pozwany zobowiązał się do spłaty zobowiązania w cotygodniowych ratach przez okres 55 tygodni wynoszących po 102 zł począwszy od 20.05.2010r. W umowie strony ustaliły, iż wypłata pożyczki pomniejszonej o opłatę przygotowawczą i koszt ubezpieczenia nastąpi w dniu podpisania umowy w miejscu zamieszkania pozwanego. Stopa oprocentowania pożyczki była zmienna, a o zmianie stopy powód miał poinformować pozwanego pisemnie listem poleconym. Opóźnienie w zapłacie dwóch kolejnych rat mogło skutkować wypowiedzeniem pożyczki, poprzedzonym wezwaniem do zapłaty zaległych rat w terminie 7 dni. Zmiany umowy wymagały formy pisemnej pod rygorem nieważności.

dowód: umowa pożyczki, k. 4

Pozwany spłacił tytułem swojego zobowiązania łącznie kwotę 1.448 zł. Dalszych rat nie spłacał (niesporne)

Z uwagi na brak wpłat powódka w dniu 5.10.2011r. wypowiedziała umowę pożyczki i wezwała pozwanego do zapłaty kwoty pożyczki wynoszącej wg powódki 4.162 zł. Następnie wezwała pozwanego do zapłaty powyższej kwoty pismem z dnia 30.05.2012r.

dowód: wezwanie do zapłaty

wypowiedzenie pożyczki

Sąd zważył:

Powództwo zasługuje na uwzględnienie jedynie w części.

W ustaleniu stanu faktycznego sprawy sąd oparł się o treść dokumentu – pisemną umowę pożyczki, a także – wobec bierniej postawy strony pozwanej – o treść oświadczenia powodowej spółki co do sposobu i zakresu spełnienia świadczenia przez pozwanego.

. Analiza treści umowy, jaką pozwany zawarł z powódką wskazuje, iż strony zawarły umowę pożyczki, która dotyczyła kwoty 3.654 zł. Tak określona wysokość kwoty została w treści umowy nazwana „kwotą pożyczki”. Część opłat, jakie wpłynęły na zmianę wysokości zobowiązań z umowy pożyczki narusza bezwzględne zasady minimalizacji kosztów kredytów konsumenckich, zawartych w ustawie z dnia 20 lipca 2001 r. o kredycie konsumenckim (dalej nazwanej (...)) Dz. U nr 100, póź. 1081 z póź. zm.) Oczywistym jest, iż udzielona pozwanemu pożyczka stanowiła kredyt konsumencki, a to wobec wypełnienia wszystkich przesłanek zawartych w ustawowej definicji kredytu konsumenckiego, zawartej w art. 2 ustawy. Zgodnie z art. 7a ustawy, obowiązującym w dacie zawarcia przez pozwanego umowy pożyczki, łączny koszt wszystkich opłat, prowizji oraz innych kosztów związanych z zawarciem umowy o kredyt konsumencki z wyłączeniem udokumentowanych lub wynikających z innych przepisów prawa kosztów, związanych z ustanowieniem, zmianą lub wygaśnięciem zabezpieczeń i ubezpieczeń, z tym kosztów ubezpieczenia spłaty kredytu nie może przekroczyć 5% kwoty udzielonego kredytu konsumenckiego. W świetle cytowanej normy dodatkowe koszty lub opłaty ponoszone przez pozwanego, wynikające z zawarcia umowy nie mogły przekroczyć 182,70 zł (5% z kwoty 3,654 zł). Nie ulega wątpliwości, iż wskazana norma z art. 7a UOKK jest przepisem bezwzględnie obowiązującym, zatem umowa stron i wola odmiennego unormowania wysokości opłat i kosztów pożyczki nie będzie miała znaczenia. Stąd też wobec przekroczenia maksymalnego kryterium 5% kwoty kredytu koszty bądź opłaty, jakie wg zawartej umowy miałyby obciążać pozwanego nie stanowią wierzytelności należnej, bowiem w tej części umowa z treścią ustawy (...) jest nieważna (art. 17 UOKK i art. 58 kc). Pozwany odpowiada zatem jedynie do wysokości dozwolonych prawem opłat i kosztów.

Dalej wskazać należy, iż treść umowy nie pozwala na ustalenie bez żadnych wątpliwości, jaka była wola stron odnośnie stopy procentowej odsetek umownych, należnych od udzielonego kapitału pożyczki. Zapis ustalający wysokość odsetek w umowie jest nieczytelny i sprzeczny, biorąc pod uwagę, iż wskazano kapitalizowaną kwotę odsetek obok rocznej stopy 16%, natomiast dokonanie rachunkowego przeliczenia odsetek prowadzi do wyniku, w którym uzyskuje się większy iloczyn (16% z kwoty 3.654 zł to 584,64 zł). Skoro jednak obie umowy zostały zawarte na okres jednego roku i trzech tygodni (55 tygodni) , sąd przyjął - biorąc pod uwagę zapis w umowie, iż rzeczywistą wolą stron umowy było określenie należnych odsetek w wysokości wskazanej konkretną liczbą. Tak przyjęty wniosek uzasadnia przede wszystkim konieczność ochrony pozwanego jako konsumenta i wykluczenie możliwości negatywnych skutków, wynikających z nieprecyzyjnego oznaczenia w umowie wysokości świadczeń ubocznych, umożliwiających różnorodną interpretację wysokości stopy procentowej odsetek umownych.

Należną powodowi kwota roszczenia z zawartych umów pożyczki w wysokości 3.654 zł stanowi różnica świadczeń, które po weryfikacji umowy uznane zostały za odpowiadające regulacji (...), a więc kwoty pożyczki netto powiększonej o należną 5% opłatę przygotowawczą, a także odsetki kapitałowe obliczone kwotowo w umowie. Suma wskazanych kwot, po odliczeniu należności, jaka wg twierdzenia powódki została przez pozwaną zapłacona stanowi zasądzoną należność.

Nie można przyznać racji powódce w zakresie jej twierdzeń odnośnie charakteru dodatkowego świadczenia, które wg umowy pozwana miałaby zapłacić za obsługę pożyczki w domu. Zawarcie w umowie klauzuli co do obowiązku zapłaty dodatkowego, nie zawartego ani kwotowo, ani rodzajowo w treści umowy pożyczki świadczenia, stanowiącego nieco mniej niż 50% wartości udzielonej pożyczki, które wg powódki miało charakter dodatkowego świadczenia za indywidualną obsługę pożyczki w domu pozwanego, ma na celu obejście zakazu minimalizacji ponad 5% kwoty kredytu dodatkowych kosztów i opłat związanych z jego udzieleniem. Stosowanie przez powódkę błędnie argumentowanej metody wykładni, naruszającej wszystkie znane sądowi rodzaje stosowanych zazwyczaj wykładni, jako postanowienie zmierzające do obejścia bezwzględnej normy prawnej nie zasługuje na akceptację. Stąd w zakresie ustaleń stron odnośnie dodatkowych kosztów i opłat, przekraczających 5% umówionej kwoty pożyczki netto zawartą umowę w świetle art. 58 kc uznać należy za nieważną.

Orzeczenie o kosztach postępowania jest wynikiem zastosowania zasady z art. 100 kpc, i wynika ze stosunkowego rozdzielenia kosztów stosownie do wygranej powoda w procencie stanowiącym stosunek kwoty dochodzonej pozwem do wysokości zasądzonych wyrokiem należności.

Wyrok został zaopatrzony w rygor natychmiastowej wykonalności jako wyrok zaoczny, wydany wobec biernej postawy pozwanej, na podstawie art. 333 §1 pkt 3 kpc